

Bilag til beretn. ang. lovf. om tilsyn med monopol og konkurrencebegrænsning m. m.

teelse. Jeg har redegjort for den ganske særlige betydning, som fagkundskab har i denne branche. Håndværk og handel må her nødvendigvis gå i spand, hvis publikum skal betjenes forsvarligt. Derfor vil en række af de førende urfabrikker i Schweiz (og Tyskland) ikke risikere, at de gennem århundreders erfaringer skabte, af menneskers flid og snille frembragte præcisionsværker falbydes gennem usagkyndige, som ikke er i stand til at byde kunden den nødvendige service. Usagkyndig behandling i omsættens sidste led falder tilbage på fabrikannten og bringer hans produkt i miskredit. Derfor er det, såvidt mig bekendt, over hele verden således, at hovedparten af de schweiziske fabrikker kræver af importørerne i de forskellige lande, at det sikres, at deres ure sælges gennem de faguddannede (organiserede) urmagere. Det vil næppe føre til noget godt resultat at ændre denne tingenes tilstand, specielt for Danmarks vedkom-

I det foregående har jeg redegjort for, hvorfor det efter min opfattelse ville være uheldigt at kræve eksklusivaftalerne hævede, ligesom jeg har redegjort for mit syn på Prisdirektoratets krav om, at det bør påhvile Grossistforbundet som en pligt at sælge ure til alle og enhver, som måtte ønske at købe. Inden jeg slutter, skal jeg kort kommentere de øvrige af Prisdirektoratet i skrivelsen af 23. oktober 1953 rejste krav.

ad reklameoverenskomsternes § 1, stk. 2:

Organisationerne er indforstået med, at denne bestemmelse kan udgå, da den ingen praktisk betydning har længere.

ad samme overenskomsters § 1, stk. 5:

Det er ganske rigtigt pålagt Grossistforbundet at tilsvare Centralforeningen og Lauget 1 pct. af omsættningen udover de beløb, som medgår til reklameringen for tempusordningen. Af denne procent skal for Laugets vedkommende halvdelen anvendes til friboliger for Laugets gamle, en fjerdedel til lærlingeuddannelsen og en fjerdedel til Laugets administration. Nogenlunde tilsvarende regler gælder for Centralforeningen. Hvis Prisdirektoratets stand-

punkt gennemføres, kan der med hensyn til den første halve procent ske en af to ting. Enten må organisationerne meddele deres fattige gamle medlemmer, at prismyndighederne nu ikke længere vil tolerere den ordning, hvorefter de hidtil har kunnet modtage friboliger, og at de nu må sættes på porten, eller også må man søge at skaffe det økonomiske grundlag for deres fortsatte understøttelse på anden måde, hvilket i så fald kun kan ske ved en kontingentforhøjelse. Men hvadenten de nødvendige beløb som hidtil fremskaffes gennem en forhøjet indkøbspris eller gennem en forhøjelse af urmagernes omkostninger, må beløbene på en eller anden måde finde vej til urens detailpris, og jeg kan derfor ikke se, at det kan have noget formål at røre ved denne bestemmelse. Ganske tilsvarende synspunkter gør sig gældende med hensyn til de to til lærlingeuddannelse og Laugets organisation nævnte fjerdedele.

Jeg tør således fastslå, at eksklusivaftalerne ingen prismæssig indflydelse har, *idet* der ikke eksisterer prisaftaler, *idet* vareudbudet er overordentlig rigeligt, og *idet* der hersker fri og aktiv konkurrence, *at* eksklusivaftalerne ikke virker generende for andres adgang til at ernære sig indenfor branchen, *idet* alle, der med rimelighed beskæftiger sig ved handel med ure, d. v. s. alle fagkyndige, kan blive tilsluttet aftalerne, hvis de selv ønsker det, og *idet* de, som mener sig bedst tjent med at stå udenfor organisationerne, ja, selv de fagmæssigt ganske inkompetente, kan få mere end rigelige kvanta ure at sælge af alle kvaliteter, *at* eksklusivaftalerne med landets fagmæssigt uddannede urmagere, som den ene part, er nødvendige for opretholdelsen af den for publikum gavnlige tempusordning (kvalitetsmærkning, branchegaranti, kontrol og indbyrdes justits), *samt at* eksklusivaftaler er et naturgroet og nødvendigt system for denne branche, hvor fagkyndighed i detailledet er nødvendig for opretholdelsen af fabrikkernes renommé og det forbrugende publikums rette betjening.

Jeg henstiller derfor, at man frafalder de ved skrivelse af 23. oktober 1953 rejste krav.

Med ærbødighed

Børge Kock.